

השיעור השבועי כאייל תערוג

שיעורו השבועי של מו"ר ועטרת ראשנו
הרב אייל עמרמי שליט"א
מגדולי מזכי הרבים בדורנו
ונשיא ממלכת התורה 'כאייל תערוג'

שיחות מוסר ע"פ חסידות

זה ה' - שמדבר איתך!!

גיליון רצ"ד - פרשת בראשית

העלון מוקדש

להצלחת

אלי וחנה ואקנין
אושרי חי בן ויוויאן
להצלחה ופרנסה וזיווג הגון

לידה קלה

אושר פיניש אזולאי בת יעל

לזרע בר קיימא

משה בן גלית ואורית בת אושרת

לרפואה שלימה

שושנה בת רזל
אברהם בן חנה
חיים עומר עומר בן טובה ברכה
סוזן בת מרים
אשר בן מסעודה יוחאי
יוסף בן יוכבד
רונית בת ברכה
שולמית בת סמרה
שרה בת לולו

לעילוי נשמת

פרוספר (מסעוד) טויר ז"ל
שלום אילום בן אסתר
חיים עקיבא בן מסעודה
ליאון דבילה בן אלנרה
אברהם בן רחל ז"ל
לטיפה בת לולו ז"ל
אליהו חי בן רגינה ז"ל
רחל חלי בת מדלן ז"ל
יוסף חיים בן מנסירה ז"ל

העלון מוקדש לעילוי נשמת **אילנה כהן בת מלכה ת.נ.צ.ב.ה.**
העלון מוקדש לע"נ **משה בן רחל ז"ל | שושנה בת לטיפה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.**

השיעור השבועי כאייל תערוג

מפי מו"ר ועט"ר הגאון הגדול הרב אייל עמרמי שליט"א

לקבלת העלון, להפצה והוספת מוקדים, להקדשות והנצחות ולכל ענייני העלון
אהרון | 052-9695044 | להפצת או קבלת העלון באיזורכם:

מרכז הארץ ירושלים ויהודה ושומרון	
050-7300770	נשר אלמוג מזרחי
053-7328642	טבריה ינון אבוטבול
054-7999768	יקנעם והאזור נתנאל
052-4605373	כרמיאל שחר דוד ויצמן
050-6096476	מעלות אלירן כהן
053-8280661	מגדל העמק משה סויסה
052-6161523	נהריה גיא
054-7724310	נווה שאנן נתנאל חיון
054-4320790	נתניה שמרון רוזנצויג
054-9851525	עכו אופיר גלרנטר
054-6467078	עפולה אלי אסולין
052-4578972	צפת ומירון יוסף בן דוד
053-2730024	קצרין ברק פוגלהוט
052-5422265	קרית ביאליק שאול תשובה
050-9371476	קרית חיים עופר ביטון
052-6045037	קרית מוצקין אבי גזית
052-6994942	קרית שמואל אביעד זנו
055-6788517	קרית שמונה עמוס אליה
053-5882799	שלומי יובל
דרום הארץ	
050-4144121	אבן שמואל מיכאל לוי
052-5541715	אילת רון אליהו
054-7515500	אשדוד מרדכי בטיטו
053-2823666	אשקלון נדב משה
052-8847778	באר שבע אלמוג סרוסי
054-8405397	דימונה בן שושן
052-3840648	כרמי גת גיל-עד ששון
050-3240240	מושב איתן רועי קדושים
050-5922001	מושב זרחיה אברהם
055-5537680	מושב מנוחה יקיר
050-4304342	מושב רווחה אודי מישאל
058-4314314	ניר גלים מאור שטרית
052-4694367	נתיבות אדיר
052-7186779	ערד רחמים
050-6656562	קרית גת אביהו שקלים
052-6494317	קרית מלאכי ניסים
050-6462038	שדרות בן-ציון
חוץ לארץ	
1-380-50-5776453	אומן נחמן קלור
1-818-9345753	לוס אנג'לס הוד
1-910-9640474	מיאמי שבי
1-651-2464179	ניו יורק יוסי
050-4177727	אדם משה הלוי
050-4112334	אור יהודה יצחק
050-4949923	אחיזה יחזקאל לוי
054-8780189	אפרת יוחאי ביטון
054-4461239	אריאל אביב פינטו
052-8347490	ביתר דניאל סעדי
050-2909702	בני ברק בן סעדה
052-2835442	בת ים כהן שמעונב
050-2233507	גבעתיים אלי פלאש
054-8348303	גדרה שי
050-6431554	גני תקוה שניר קהלני
054-3177270	הוד השרון שי כהן
054-5912934	חולון אורן
052-4624432	חשמונאים נאור
050-7990060	טלזסטון קרית-יערים יעקב
052-3715507	טלמון מאור נשיא
054-2919221	יבנה עמית
052-9695044	ירושלים ירון
054-5805367	כפר סבא אופיר דוד
054-7967670	לוד אדם
050-9876481	מושב ישעי אדיר באשרי
054-2639782	נס ציונה דוב
055-5580916	עמנואל עדי טרוזמן
052-2756047	פתח תקוה יעקב בן אליהו
053-2466221	קרית עקרון אבישי משה
052-5002090	ראש העין הראל
054-3371560	ראשון לציון דניאל יעקובוב
054-2390447	רחובות איתן אזולאי
053-7771784	רמלה אושרי חי דידי
053-3139506	רמת גן וקרית אונו עמרם
053-2239377	רעננה איתי שוורץ
050-4535354	שוהם גיא בן עמי
053-3145436	תל אביב מאיר
050-3564444	תל ציון (כוכב יעקב) עמית
צפון הארץ	
054-9203184	אור עקיבא דניאל חיים
055-9191732	בית שאן חגי
054-5557248	בנימינה אופק שמעוני מפיץ חדש!
054-2399998	הקרית והסביבה מרדכי אוהיון
058-3297724	חדרה
058-3888899	חיפה אהרן חזן

סך עלות חוברת אחת למתקבלת: יהודי אקב"ה בסה"כ 1 ש"ח בלבד
המחצית לתיכונים ולסוף חלק בציכוי הרבים. יפנה לאהרון - 052-9695044

שיחתו השבועית של מו"ר השיעור השבועי הרה"ג אייל עמרמי שליט"א

בס"ד

גיליון רצ"ד - פרשת בראשית

ג	הדבקות צריכה להיות במחשבה ובדיבור!!
ד	הדבקות השלמה צריכה להיות גם במעשה
ה	הבושה הוא כוח חזק מאוד שיגרום לאדם לא להתלונן לעולם
ה	משל מבהיל של רבינו יונה
ו	התפילין הקדושות הן הסמל לדבקות בבורא יתברך שמו
ו	קבל את מלכות ה' בכל הדברים הקטנים שעוברים עליך בחיים
ז	לפי אורך זמן השכחה את ה', כך תהיה עוצמת הצרות שיקבל!!
ז	סיפורים אישיים מחזקים
ז	סיום מסכת עם שורשים
ט	סיפורי צדיקים
ט	הרבנית בת שבע אסתר קנייבסקי

תורה ל"ח זה ה' שמדבר איתך!!

כל מה שקורה בעולם ואתו, אם זה בכלל או בפרט, הוא מיד מקשר את מה שקרה לה' יתברך. יש אדם שקם בבוקר עם כאבי גרון ומיד מאשים את אשתו שהשתעלה לידו, ויש אדם שמיד חושב על מי הוא דיבר לשון הרע שבגלל זה ה' שלח לו את הכאב בגרון, זה אדם שמדביק את הדבר לקב"ה בכל דבר במחשבה, דיבור ומעשה!

הדבקות צריכה להיות במחשבה ובדיבור!!

רבינו הרמח"ל הקדוש כותב שהדבקות היא המדרגה הכי גבוהה ביהדות, הוא קורא לזה בספרו "מסילת ישרים" השלמות האמיתית.

הרב הקדוש מברסלב (תורה ל"ח) כותב כך: "מִרְבֵּבֶת פְּרָעָה וְחִילָהּ יָרָה בָּיָם וְכוּ': (שמות טו) כִּי צָרָיו כָּל אָדָם לִפְשָׁפֶשׂ אֶת עַצְמוֹ בְּכָל עֵת, אִם הוּא זָבוּק בַּהֶשֶׁם יִתְבָּרַךְ. וְהַסִּיּוֹן שֶׁל דְּבָקוּת הוּא תַּפְּלִין, כִּי תַּפְּלִין הֵם סִיּוֹן עַל הַדְּבָקוּת. וְאִי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְבְּחִינַת תַּפְּלִין אֲלָא שְׂיַעֲלָה אֶת הַדְּבַר וְיִתְקַנְהוּ."

רבי נחמן מלמד אותנו בתורה הזאת שכל אדם צריך לפשפש במעשיו בכל עת ולבדוק מה הרמה של הדבקות שלו בה' יתברך.

ומהי מידת הדבקות? הדבקות היא המעלה הגדולה ביותר שיש בעבודת ה'! אדם שמדביק כל דבר לקדוש ברוך הוא,

ולכן יגיד לאשתו מיד: 'אשתי, אני מבין אותך ויוצאת לך נבואה מהפה', וממילא הוא מסתכל עליה כאישה צדיקה ולא בכיינית ומפונקת.

ועל זה אומר הרמח"ל שזאת השלמות האמיתית, ורבי נחמן אומר שאת הדבקות הזאת כל הזמן צריך לבדוק ולתחזק, ותמיד לבדוק אם הוא דבק בה' או לא, והאם הוא חי אלוקות או לא!

הדבקות השלמה צריכה להיות גם במעשה

בדיוק כמו בדיבור, הקב"ה רוצה גם את הדבקות במעשה.

האישה קונה לבעלה תמונה של צדיק לתלות בסלון כדי שיהיה לילדים יראת שמיים, ולפני שהוא תולה את התמונה אז הוא פונה לה' ואמר לו: 'אני לא יודע לתלות תמונה. אנה ה' תעזור לי בתליית התמונה כדי שאני לא יאכזב את אשתי ויתלה תמונה עקומה'.

כלומר אדם מבין ששום דבר זה לא ממנו אלא את הכל מדביק לה' בין אם זה בדיבור, מחשבה או מעשה, ולכן אפילו אם קרה פעם חס ושלום שהוא שכח את ה' ולא הדביק אותו למצב אז הוא מבין שהוא זה שהפסיד כי כתוב: "כָּל דְּרָכַי דָּעָהוּ" והוא יִישֶׁר אֶחְתִּיק (משלי, ג'), שאם אדם ידביק כל דבר לה' אז הוא יישר לו את כל הדרכים העקלקלות שלו ויסדר לו את כל הבורות והעמקים שהוא היה צריך ליפול בהם.

תדעו לכם שכאשר ה' מדביק ומקשר הכל לקב"ה אז הוא מבין כמה ה' עושה איתו חסד גמור בכל דבר ושבאמת לא מגיע לו שום דבר בעולם הזה, וממילא הוא גם מרגיש בושה מה' כל הזמן, והבושה הזאת היא כוח גדול להמשיך ולהדביק לה'.

לשון הזהב של הרמח"ל: "כי רק זה הוא הטוב וכל זולת זה שיחשבו בני אדם לטוב אינו אלא הבל שווא ונטעה", טוב זה שלמות, כמו שכתוב: "וַיֵּרָא אֱלֹקִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב" (בראשית, א'), ובאמת ביום השני לא היה שלמות, וכאשר ה' סיים את המלאכה ביום השלישי, באמת כתוב בו פעמיים כי טוב, ולכן הטוב האמיתי זה בדבקות שאדם לוקח כל דבר ומדביק לה'. ככה הוא עושה במחשבה, אדם הולך להשכיר דירה ומכין חוזה עם בעל הבית, ורגע לפני שהם חותמים בעל הבית מבקש בנוסף לכל גם צ'ק בנקאי על סך עשרים אלף שקל, והאדם חושב לעצמו מאיפה אני אביא לו סכום כזה וכי אני מהעשירון העליון שהוא מבקש ממני סכום כזה? אבל אם הוא עובד ה' ומדביק את זה להקב"ה ואומר: ה' לא רוצה שאני אגור בבית הזה כי זה לא טוב לנשמת, וה' יודע טוב יותר ממני מה טוב לי, וזוהי השלמות האמיתית!

הדבקות נצרכת גם בדיבור, לפעמים זאת אשתו שמטיחה בו דברים קשים ואומרת לו: 'אתה כל הזמן מזלזל בי ולא רואה אותי בכלל', והאדם הזה בולם ולא אומר לה: 'עוד פעם את מתבכינת' אלא הוא ישר מדביק את זה להקב"ה כי הוא מבין שה' שם לה את הדברים בפה כדי שהוא יתקן את מידת העין הטובה שלו על אנשים אחרים, מכיוון שהוא עדיין מסתכל על החסרונות שיש בהם ולכן זה לא מקרי שאשתו אמרה לו את הדברים הקשים האלו.

זה אדם שמבין את הסיטואציה ומדביק אותה לה' יתברך מיד, ולא אומר אחרי חצי שעה של מריבה: 'יאללה, נמאס לי לריב איתך אז אני אדביק את זה לקב"ה', אלא הכי טוב זה להצדיק את ה' ממש באותו הרגע של הניסיון.

את כל המאורעות שלו בחיים.

הבושה הוא כוח חזק מאוד שיגרום לאדם לא להתלונן לעולם

רבינו יונה כותב בספרו "שערי תשובה" כך:

"המעלה הגדולה שייכלם אדם מעוונותיו", מדרגה עליונה זה שאדם יודע שהוא כעס על אשתו אתמול בערב והוא מתבייש בעוון הנורא הזה כי הוא יודע שכל הכועס כאילו עבד עבודה זרה והשתחוה לפסל בהודו, ועל זה כתוב בתורה: "וְחָרָה אִף ה' בְּכֶם" (דברים, י"א), ובינתיים ה' לא עשה לו כלום, אז איך אדם כזה יוכל להתלונן אחר כך על אשתו, הילדים או על עמיתיו לעבודה??

"ובראותו שהוא חוטא וה' יתברך מעביר עונו, מאריך לו ואינו נפרע ממנו ולא כחטאו עושה לו ולא מעוונותיו גומר עליו, יוסיף בושה בליבו", אדם צריך להתבייש מה' מאוד, ודבר זה דומה לעברין אחד שהיה צריך לקבל עונש של עשרים שנה בכלא על איזה פשע שהוא עשה, ומגיע שופט אחד ופוסק לתת לו רק חצי שנה של עבודות שירות, וכאשר האדם הזה מגיע למקום כדי לבצע את עונשו אז הוא מתלונן שאין שם מזגנים וחם לו, מה השופט יגיד לו? 'תגיד, אתה לו מתבייש, היית צריך להיות בכלא עשרים שנה ושמתי אותך חצי שנה בעבודות שירות שבהם כל יום אתה מגיע לבית שלך ואתה עוד מתלונן על מזגנים וחום'...?

כל יהודי צריך לדעת שלפי התעריף היו צריכים לבוא עליו עונשים חמורים מאוד על העוונות שהוא עשה, ולא רק שה' לא מוציא את כל העונשים האלו לפועל אלא עוד מיטיב לו, ואם האדם יפנים את זה אז תבוא עליו בושה גדולה מאוד. אדם לפעמים רעב מאוד ואוכל איזה

לאפה שווארמה ומתענג עליה במשך חצי שעה אבל לברכת המזון הוא מקציב רק עשרים שניות, ה' רואה את זה ולא רק שלא מעניש את האדם אלא מאריך אפו ונותן לו עוד ועוד פרנסה ושפע.

ואדם שרואה את זה צריך להיות נכלם ומבויש מהעוונות שלו, ובטח שאסור לו להתלונן על שום דבר בחיים!

משל מבהיל של רבינו יונה

התקשרה אישה אחת וסיפרה שהיא ברוך ה' התחתנה עם אברך ויש להם שלושה ילדים, ולאחר זמן הוא התקדם ב"ה והפך להיות ראש כולל.

אולם בוקר אחד האברך הזה קם ואומר לה: 'אשתי היקרה, אני הולך ללמוד באוניברסיטה ועוזב את הכולל', האישה הזאת חשבה שהוא צוחק עליה אבל כשהיא ראתה שהוא רציני בדברים אז היא הרגישה שחרב עליה עולמה, ובנוסף לזה באותו יום שהוא הודיע לה אז הוא כבר החליף את הלבוש ורכש פלאפון פרוץ.

אמרתי לה: 'הצער הזה יתכן שהחליף לך איזה ניוון שרירים! ובמקום שכל יום תבדקי אם היד או הרגל שלך עובדים אז ה' ניוון קצת את הדת של בעלך'.

האישה הזאת צריכה לזכור את כל עוונותיה ואז היא תתבייש שהיא בכלל מתלוננת, חוץ מזה ייעצתי לה לא לשבור את הכלים ולקבל על עצמה בכל יום תפילות בנץ החמה ובחצות לילה עד שבעלה יתהפך בחזרה.

וממשיך רבינו יונה וכותב: "והלא החוטא למלך בשר ודם הוא בוגד בו. ואם המלך מכפר לו, האם האדם הזה לא יתבייש ממנו", בא אדם ומסר לאויב את כל הצפנים המודיעיניים של המלך, ואחר כך תפסו את אותו משת"פ ורוצים להעניש אותו בחומרה אבל המלך מגיע

רבי נחמן בתורה הזאת מסביר שהסמל של הדבקות בה' זה התפילין כי את התפילין מניחים על הראש ועל יד שמאל, הראש מסמל את המחשבות של האדם שמשכנע את עצמו שאת הכל עושה ה' וזה כולל גם את יד שמאל שמסמלת את כל הכישלונות והעיכובים, כמו שכתוב: "שמאל דוחה" כלומר גם מה שלא הולך לאדם בחיים, הוא מקשר אותו לקב"ה.

ולכן כתוב שחיילי רומי היו מנקרים את מוחו של מי שמניח תפילין, כי תפילין זה סמל למי שמקשר את הכל להקב"ה, ואדם כזה אי אפשר לכבות אותו לעולם ועד, כי אין אצלו הבדל בין כישלון להצלחה ובין רווח להפסד כי הוא יודע וחי שהכל זה מה' ולטובתו.

ה"שולחן ערוך" כותב על מצוות תפילין: "יכוון בהנחתם שהן מורים על ייחודו של ה' ולו הכוח והממשלה, וישעבד לקב"ה הנשמה והלב ויזכור את הבורא וימעט הנאותיו", בזכות התפילין אדם יזכור את הבורא כל הזמן וממילא הוא גם יסכים שימעטו הנאותיו.

זאת אומרת שהוא יקבל בהסכמה, באהבה ובנחת כל עיכוב שקורה לו או הפסד כי הוא יודע שזה מאת ה', ולכן זאת המעלה הגבוהה ביותר שאדם מדביק לה' כל דבר בחיים!!

קבל את מלכות ה' בכל הדברים הקטנים שעוברים עליך בחיים

הבעל שם טוב הקדוש כותב: "וכמה שאדם מדביק יותר לה', הוא מושג יותר מה'", זאת אומרת שכמה שיותר מאורעות שהאדם מצליח להדביק לה' יתברך במשך היום כמו פקק בכביש, השוטר שנותן דוח או המנהל שצוּק עליו אז הוא נהיה יותר מושג מה', כלומר ה' מסלק לו יותר עוונות וחטאים.

ואומר שהוא אוהב אותו ומוכן לסלוח לו על כל מה שעשה, האם האדם הזה בכל פעם שיראה את המלך לא יתמלא בושה עצומה ויסמיק??

אנחנו בכל יום אומרים בתחנון: "בגדנו" כי בכל פעם שאדם דואג על משהו בחיים אז הוא בוגד במלך, וחץ מזה גם "גנבנו, גאינו, דברנו לשון הרע" וכו', והקב"ה מוחל ומאריך אפו אז איר לא נתבייש ממנו.

"ואמרו רבותינו: העושה עבירה ומתבייש בה מוחלים לו כל עוונותיו", אדם שיש לו עוונות אבל הוא מתבייש ולא מתלונן על שום דבר בחיים אז מוחלים לו על כל עוונותיו.

ולכן אדם שנכנס לביתו צריך להסתכל על אשתו ולחשוב: 'איזו מסכנה האישה הזאת איזה בעל היא קיבלה, שכל הזמן יש לי רק ביקורת עליה, וכי ה' לא היה יכול לתת לה איזה בעל נחמד עם מידות טובות?'

התפילין הקדושות הן הסמל לדבקות בבורא יתברך שמו

רבנו הקדוש אומר שכל הזמן אדם צריך לבדוק את עצמו האם הוא מדביק את הכל לה' או שאדם חושב שיש טבע שמנהל את הכל.

ועל זה כותב רבנו האור החיים הקדוש: "זֶה הַדָּבָר אֲשֶׁר צִוָּה ה' תַּעֲשׂוּ וַיֵּרָא אֵלֵיכֶם כְּבוֹד ה' (ויקרא, ט'), רצה לומר שהכינו עצמם בערך השלימות והמושכל והערכת עמידתם שהיא לפני ה'", שהתכלית היא להבין שהאדם עומד לפני ה' יתברך.

"ובחינה זו היא השגת תכלית השלימות, כמאמר דוד: שויתי ה' לנגדי תמיד", שהאדם יודע שכל דבר ה' עשה לו, ולכן כמה חשוב שהאדם יתאמץ במשך כל היום להדביק את כל האירועים שקורים לו אך ורק להקב"ה.

שיחתו השבועית של מו"ר השיעור השבועי הרה"ג אייל עמרמי שליט"א

שווה כל כך הרבה. "ובעת שתפנה מחשבותיך מהבורא כבר נפסק החיבור בינך לבינו", אדם שמפסיק לראות את ה', ורואה את השותף שמציק לו ואת הילד שעושה לו צרות או את אשתו שמתלוננת כל הזמן, אז ה' מתנתק ממנו ומשאיר אותו להתמודד מול המאזנים שלו בטבע, וממילא יש רשות למקטרגים שנבראו מהעוונות שלו לבוא ולפגוע בו חס ושלום, אבל אם אדם מחובר לה' אז הוא שומר ודואג לו.

"מפני זה תראה שכל מי שתמצא אותו רעה מרעות העולם מן הנביאים ומן חסידים", לפעמים רואים אנשים צדיקים שקורה להם צרות, וזה מפני שגם הם בדרגה שלהם שכחו קצת את ה' וראו חיילים, חמאס, טילים וכו' במקום לראות שהכל זה ה' יתברך, וברגע שהם שכחו את ה' קצת, אז גם ה' מתנתק מהם, וממילא אם יש להם אפילו מעט מאוד עבירות, המקטרגים האלו מביאים עליהם צרות ובעיות.

"לא מצא אותו הרע רק בעת השכחה מה", ולפי אורך השכחה יהיה עוצם הרע". ולכן האדם צריך כל הזמן לבדוק את עצמו בשלמות, כלומר להיות במצב של דבקות מקסימלית בה' יתברך, ורק בה'!

זה כמו שהגננת משגיחה שהילד הקטן לא ישים גולה בפה, כך ה' יתברך משגיח שהמקטרגים שהאדם יצר בעוונותיו, לא יבואו לפרוע ממנו.

"וזה הקשר של התפילין שהוא הדבקות, שנאמר: וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרֵי (שמות, ל"ג)", אדם שמבין שכל הגלגולים והתיקונים שעוברים עליו באים כדי לתקן את נשמתו.

לפי אורך זמן השכחה את ה', כך תהיה עוצמת הצרות שיקבל!!

רבינו הרמב"ם כותב: "ידוע כי זה המלך הגדול הקב"ה החופף עלינו, הוא השכל הנאצל עלינו", איפה הקב"ה נמצא באדם? במוח, בשכל הנאצל.

"כי הוא המחבר בנינו לה", המוח זה השקע והתקע של האדם לקב"ה. כמה שאדם יותר מבין במחשבה שלו שהכל זה מה' כך הוא מחובר אליו יותר, ואפילו אם ניקח את המכשיר האלקטרוני הכי משוכלל בעולם ולא נשים אותו בשקע, אז גרוטאה טובה ממנו.

ככה גם אדם שיש לו הרבה תורה ומצוות אבל הוא לא מחובר לשקע, כלומר הוא לא מבין שהכל זה ממנו יתברך אז הוא לא

סיפורים אישיים מחזקים

גם לכם יש סיפור אישי? שתפו אותנו ונפרסמו. במייל: b0526558387 או בוואטסאפ: 052-9695044

סיום מסכת עם שורשים

בהיותי נער עול ימים כבן ט' שנים קרה המקרה, ובאסרו חג שבועות חשתי כאבים עזים בבטני. עד מהרה התברר כי מדובר בדלקת התוספתן, אפנדיציט בלע"ז, והוחשתי לבית החולים לניתוח דחוף להוצאת הנגע. זכורני את ההתרגשות שאחזה בי לשמע דברי הרופא שעלי לעבור ניתוח. ניתוח היה נשמע לי משהו גדול ומפחיד מעולמם של הספרים. "ניתוח? אמיתי? ליי?" כבר דמיינתי את התרגשות החברים וכו'.

ב"ה הניתוח עבר בשלום ובהצלחה רבה, ואחריו תקופת ההתאוששות עם הרבה 'צומי' מן החברים כיד ה' הטובה.

שיחתו השבועית של מו"ר השיעור השבועי הרה"ג אייל עמרמי שליט"א

כעבור שנה, גמלה בלבי ההחלטה, כי לאות הודיה להשי"ת על הנס ופלא שעשה עמי בהצלחת הניתוח, אערוך מידי שנה סיום מסכת ב'יום השנה' לניתוח, ח' בסיון. ואכן בשנה הראשונה ערכתי סיום על מסכת מן המשנה, ולשנה אחרת כבר על מסכת גמרא, וכך התמדתי ושילמתי נדרי מידי שנה ושנה.

ככל שהתקדמו השנים, חשתי אני נעימות גוברת בעריכת הסיום. הרי כל עצמו של הסיום הוא להודות לה' על חסדו, ומתוקף כך מחויב לספר על כך למשתתפים, אך אז, כאשר הם שומעים את החסד העצום, הם מאוד מתפלאים. לכל אדם שני קרוב משפחה מדרגה ראשונה שעבר את ניתוח האפנדיציט, ניתוח פשוט ומצוי מאוד. ואם כן, מהי ההתרגשות המיוחדת? מאידך גיסא, לא היתה נוחה דעתי לחדול מעריכת הסיום, דבר שהתמדתי בו כל כך. וכי נאמר להשי"ת - "רבש"ע, בסוף הנס שלך לא גדול כל כך"? ודאי שאם היה סיפק בידני להודות לה' על כל חסדיו שעושה עמנו בכל יום, היינו מוסיפים כהנה וכהנה.

המשכתי במבוכה לערוך את הסיום דבר שנה בשנה בעקשנות לא לגמרי מובנת, עד לשנה האחרונה - בה התווסף מימד חדש לסיפור.

סב היה לי, סב סבתי, איש יהודי בארץ הגר ושמו רבי אברהם מרדכי פלברבאום. היה מתגורר בקאסאן העיר, עיר גדולה לאלוקים, והיה מנכבדיה ומפני קהלה, 'כלי קודש' - בעל תפילה, שו"ב ומורה הוראה. היה מקורב וחביב מאוד אצל אדמור"י בית קאסאן ואיש סודם לכל עניין שבקדושה. נלקח לבית עולמו בסערת החורבן הגדול באירופה, הי"ד. בידי המשפחה נשתמרו רסיסי הוד ותיאורים מפי שרידי העיר והמשפחה על דמותו הגדולה, על סדר חייו ועל שלל מעלותיו, לצד ביטויים מפעימים עליו מצד אדמור"י קאסאן. אני, כנכד נכדו, גדלתי וספגתי לתוכי את הסיפורים והתיאורים הנ"ל, והתעוררה בי תחושת ההערצה והחיבור לדמותו.

בחורף אשתקד נערכה בעירי מגבית כלשהי אשר נטלתי בה חלק, ושאלוני מנהלי המגבית האם ברצוני להקדיש תרומתי להנצחת אימי. חשבתי שאולי הגיע הזמן להנציח לעילוי נשמת סבי הנ"ל נב"מ (שלא כדרך העולם שאדם זוכר את אבותיו ואבות אבותיו מן הדור האחרון בלבד, ובשבילם מנסה לפעול בכל הזדמנות). אך מכיוון שלא זכרתי את שם אביו, עליתי לביתי, שם היה לי ספר שהוציא בן דוד למשפחת פלברבאום, אשר בראשו הקדשות לכל אבות המשפחה, ובו בדקתי את שם הסבא זצ"ל.

לתדהומתי הרבה, אני מגלה שם את הכיתוב הבא: "לזכרון עולם בהיכל ה' וכו' מוה"ר אברהם מרדכי בן מוה"ר שמואל יהודה הי"ד, נעקע"ש ח' סיון תש"ד". ח' סיון, יום הניתוח ז"ל! הדבר הכה אותי בהלם וגרם לי להתרגשות רבה לגלות בדיוק כאשר אני מתעורר לפעול לטובת נשמות, שכל שנה ביום פטירתו אני עורך סיום מסכת בלא נודע ובהתעקשות תמוהה. ובוודאי שמועיל לעילוי נשמותו, ולכל הפחות כשאר מצוות ומעשים טובים שמקיימים יוצאי חלציו. כמובן שמעתי גמרתי אומר שזכור אזכרנו בשעת הסיום, שיועיל גם כן לטובת נשמותו. אך בזה לא תם המעשה.

כאמור, גיליתי את דבר היות יום ח' בסיון היארכייט של סבי זצ"ל, בחודש טבת תשע"ט. לאחר כמחצית השנה, בחודש סיון, התכוננתי לערוך את סיום המסכת בליל היארכייט בשטיבל המקומי, אך עד אז שכחתי שוב את שם אבי הסב. ככוונתי היה לבדוק זאת שוב בספר הנ"ל בשעות הצהריים בהן אני בביתי, אך הדבר נשכח מליבי. לכן אפוא בשעות הערב יצרתי קשר טלפוני עם קרובי משפחתי על מנת לברר את השם. ראשית התקשרתי לדודי שליט"א, הידוע כבעל זיכרון יוצא דופן, ולשם שינוי הוא לא זכר, אלא יעץ לי להתקשר לסבתי תחי' לאווי"ש, לברר אצלה ובטח תשמח מאוד.

כן עשיתי. הסבתא תחי' שמעה בשמחה גדולה כי אני מתעתד לערוך סיום מסכת לעילוי נשמת סבה, אך הוסיפה עוד לבקשני, מאחר שביום זה חל גם יום השנה לאחותה נכדתו, מרת חנה בת ר' משה חיים פלברבאום ז"ל, אשר נפטרה בלא להשאיר זש"ק אחריה, ודאי תועיל הקדשת הסיום ויעיל הקדיש אף לעילוי נשמותה. הפלא ופלא! אם לא הוצרכתי להתקשר אליה, היינו, אם הייתי זוכר לבדוק בספר את שם סבי, או אם הדוד שליט"א היה זוכר, לא הייתה נזכרת הדודה ז"ל. ומי יודע אם לא התגלגל כל המעשה של הניתוח, הסיום, היארכייט ושכחת השם, רק בשביל לזכות לאותה נשמה גלמודה. וה' חפץ לזכות את ישראל בחייהם ובמותם.

אף עצם היות יום ח' בסיון היארכייט של הסבא ר' אברהם מרדכי זצ"ל, אף הוא כרוך בסיפור של 'סיום'!

בימי האימים מן מלחמת העולם השנייה, כאשר גם הונגריה כבר החלה להיכבש לפני חילות הגרמנים ימ"ש, ובעיר קאסאן נסתגרו היהודים בגטו בהמתנה ל'אקציה' הונוראית, וביניהם סבי זצ"ל ה' יקום דמו, היה שם שוטר הונגרי בכיר אשר היה לו חוב הכרת הטוב לסבי, בעקבות מעשה שהיה שפעל לו סבי ישועה אצל האדמור"ר מקאסאן עבור בנו שהיה בסכנה גדולה. וכהכרת הטוב בא לסבי לעדכנו, כי למחר תתרחש האקציה.

וספר עד הריאה, אחד האופים המוצלים, כי בשמוע סבי זאת, התחנן מאוד לאותו שוטר שידאג לדחות את האקציה במספר ימים. וב'ה' חפץ ה' בידו הצליח. וכאן היה אותו העד תמה, מה ראה סבי להרוויח מדחייה זו.

אכן השלמת העניין התבהרה מפי עד אחר, שסיפר כי פגש את סבנו זצ"ל בגטו, ביום האחרון ממש, ובת שחוק על פניו. היה נראה כמנותק מן המתרחש. שאלו: "ר' אברהם מרדכי, מה לך שמח כל כך?" ובענה לו הסבא זצ"ל בחדווה: "הן עתה סיימתי את הש"ס בפעם הרביעית בעיון!" הנה, כנראה לכן רצה כל כך לדחות את מועד האקציה. רצה להספיק להשלים את הש"ס.

סיפורי צדיקים

הרבנית בת שבע אסתר קנייבסקי - י"ז תשרי:

- 1. המידה הבולטת ביותר - הסבלנות:** "אבא שלי, הגר"ח קניבסקי, אומר שהמידה שבלטה באמא יותר מכל התכונות שהצטיינה בהן, היתה הסבלנות. היתה היסוד לכל המידות וההנהגות שלה: מעולם לא התרגזה, לא ידעה כעס מהו. בהיותנו ילדים קטנים היו לנו דרישות ובקשות וטענות כמו כל הילדים. 'אמא, החלב חם' ופעם החלב קר. ואמא - מחממת ומקררת מבלי לאבד לרגע את שלוות נפשה. ופעם אחת טענו: 'אמא, במיץ התפוזים שהכנת יש גרעינים'. והיא מסננת שוב ושוב, בסבלנות, אף פעם לא שמעתי אותה צועקת ואפילו לא מתעצבנת", מספרת הרבנית קולדצקי.
 - 2. אמא לא ידעה כעס מהו:** "וכשאנחנו גדלנו והתחתנו, הגיעו נשים מסכנות וקשות יום עם בקשות וטענות. היה מאורע שנחרט בזכרוני, של אשה שבאה לבקש מאמא עזרה בבעיה עם ילד. אמא השתדלה מאוד לעזור לה, טילפנה לאנשים רבים, התחננה, ולא עלה בידה. אותה אישה היתה נסערת והטיחה בה: 'הרבנית יכולה לעזור לי אם רק תרצה'. ואף הטיחה בה מילים פוגעות לעיני כולם. אמא ניסתה להרגיע אותה ולפייסה, וכשיצאה אמרה לנו: 'האישה הזו, שמסרתי את נפשי כדי לעזור לה ולמרות זאת צעקה עלי לפני כולם, סימן שהיא אישה מרת נפש וקשה לה באמת. תבינו אותה ותתחשבו בה'", מוסיפה הרבנית קולדצקי.
 - 3. "מי אני שאוכל לעזור לכולם?":** "היתה לה מטבעה הבנה ואבחנה מיוחדת בנפש האדם", מוסיפה הבת לספר. "פעם אמרה לי: 'אנשים באים אלי עם שקים של צרות ובעיות, ולאחר שאני שומעת אותם והם שפכו את ליבם, אני מספרת להם סיפורים נחמדים, סיפורים מתוקים. את חושבת שאני יכולה לרפא את כולם? שאני יכולה לפתור להם את כל הצרות והבעיות? מי אני שאוכל לעזור לכולם? לכן אני מספרת סיפור חמים, סיפור מתוק, והשומעים נהנים לשמוע אותו וצוחקים או מחייכים, ואז קורה אחד מהשתיים. או שהם שוכחים חצי מהצרות שלהם, או שהם כבר לא רואים את הכל כבעיה אחת גדולה, והם יוצאים רגועים יותר ושמחים יותר'".
 - 4. "הבית הזה הוא של כולם, חוץ משלי!":** "אמא לא רק נתנה מילים טובות, אלא את כל מה שהיה לה. אחד המשפטים שהיו שגורים בפה: 'הבית הזה הוא של כולם, חוץ משלי!', מעידה הבת, הרבנית קולדצקי.
 - 5. "אולי בזכות כיבוד אב":** שאלו את הרבנית ע"ה איך זכתה לבעל שהוא שר התורה, והיא אמרה שהיא לא יודעת. לחצו עוד קצת, והרבנית אמרה שאולי בזכות כיבוד אב. אמנם אחותה ע"ה היתה מספרת, שבתקופת מלחמת השחרור, כאשר היתה סכנה לצאת לרחוב, היה צורך להביא מזון חיוני לביתם מנקודות איסוף, והרבנית, שהיתה אז ילדה צעירה, אמרה: 'אני אלך'. ואמנם היא הלכה להביא את המצרכים החיוניים, במסירות נפש, למרות כל הסכנות, כאשר אביה לא מפסיק לרגע מלימוד התורה הקדושה.
 - 6. מסירות נפש למען תורת בעלה:** הרב קולדצקי סיפר בהספדו על הרבנית כי "אהבת התורה שלה היתה לשם דבר. מעולם לא היתה מבטלת את בעלה מלימודיו במשך קרוב לשישים שנה, מאז שהתחתנו ועד סוף ימיה, ואפילו בערבי פסחים. גם בשעות הערב, כאשר היתה מגיעה לשמחות לפעמים, וילדיה עוד היו קטנים, היתה לוקחת אותם איתה לחתונות עם התינוקות, ובעלה היה ממשיך בלימודי הקודש. מסירות נפש למען התורה".
- תפילות בבית הכנסת 3 פעמים ביום: "הרבנית היתה מקפידה על תפילות במנין בבית הכנסת לדרמן. היתה מגיעה בשחרית עוד לפני זמן התפילה של מניין ותיקין, כדי לענות 'אמן' על הברכות של המתפללים. היתה מגיעה כל יום ויום לכל התפילות, גם כשמצבה הבריאותי היה כבר חלש. אחרי התפילה היו מחכות לה עשרות נשים עם בקשות. חוץ מפעם אחת בשבוע: מנחה ביום שישי. ערב שבת, לא שייר לרדת. מה כן היתה עושה? ב-12:20, באמצע ההכנות לשבת, היתה מפסיקה באמצע, מורידה את הסינר, מקפידה על נעילת הנעליים, וב-12:30, כשמתחילים בלדרמן שמונה עשרה, היתה מתפללת איתם. ומיד בסיום תפילתה, היתה ממשיכה בהכנות ובבישולים לכבוד שבת קודש", ממשיך הרב קולדצקי.

שיחתו השבועית של מו"ר השיעור השבועי הרה"ג אייל עמרמי שליט"א

7. כמה צרות מנעה מעם ישראל: "הרבנית לא ויתרה כל יום על לימוד אורחות צדיקים, חפץ חיים ופרק שירה. הקפידה לברך ברכת המזון מתוך סידור ואשר יצר מתוך סידור. תמיד באמצע העבודות, באמצע ההכנות, היתה שומעת קדיש ואומרת, אמן יהא שמיה רבה. אנחנו לא יודעים כמה צרות היא מנעה מעם ישראל".
8. גם כשלא הרגישה טוב - לא ויתרה על ההכנות לשבת: "לכבוד שבת היתה מכינה את כל המאכלים גם כשלא הרגישה טוב לא ויתרה על המאכלים לכבוד שבת ולכבוד ראש חודש. מלאכים הלכו בבית כשהיא היתה אומרת 'לכבוד שבת קודש'".
9. במשך שעה ארוכה עמדה בוכה ליד הנרות: "כשהיא היתה מדליקה נרות, אנחנו הילדים הרגשנו כמו שהכנה הגדול מדליק נרות בבית המקדש. במשך שעה ארוכה היתה בוכה ומתחננת על כל השמות שביקשו ישועות. את כל השמות היא זכרה בעל פה".
10. "תרחמו על עם ישראל, אל תסלקו שכניה": "אמא היתה בצניעות כמו טייס. כל הזמן, במשך כמעט שמונים שנה, הרגישה שכל רפיון בצניעות וכל חולשה חס ושלום גורם לסילוק שכניה מישראל ומי יודע מה זה יכול לגרום. הסבתא ע"ה, אשתו ה'סטייפלר', היתה אומרת, נכון, על פי ההלכה לובשים שריוולים שמכסים את המרפק בכל המצבים. אבל אם רוצים לזכות לבנים גדולי ישראל, לא מספיק לכסות את המרפק. מוסיפים עוד חתיכת בד שיגיע עד כף היד. כך אמרה הסבתא, וסוד ה' ליראיו. ואמא שמעה זאת מהסבתא וקיימה זאת במלא מובן המילה. גם כשהיתה בביתה וגם בזמן הבישולים בהכנות לכבוד שבת וגם בכל זמן שהוא. אין אצלה היסח הדעת. כמו טייס. צניעות. קדושה. יראת שמים".
11. "אם הולכים בצניעות - מביאים ברכות, מביאים ישועות": "היתה מצטערת מאוד והיה כואב לה מאוד כשהיתה רואה בנות שאינן לבושות בצניעות, ואף על פי כן היתה מקבלת אותן בחום ובלבביות ומברכת אותן מכל הלב ומעודדת אותן לשמור על הצניעות. תדעו לכם, אומרת האמא, שכל חיסרון בצניעות וכל רפיון בצניעות, רחמנא ליצול, מסלק שכניה מעם ישראל וגורם לכל הצרות. ואם הולכים בצניעות נגד הזרם, עד מביאים ברכות, מביאים ישועות. אומרת האמא, תרחמו על עם ישראל, אל תסלקו שכניה מעם ישראל".
12. "אישה הולכת ללויה שלה, אמא שלה, וזוכרת את אותו אברך": "הרבנית הרגישה שכל יהודי כאילו זה בן שלה, גם אם לא הכירה אותו כלל. ילדיה מספרים סיפור מדהים: לפני שבע עשרה שנה, בי"א תמוז, הלכה לעולמה הרבנית אלישיב ע"ה. והנה, מודיעים שכבר נוסעים ללויה, היה זה בערך בשעה שש או שבע. והנה, אמא ע"ה רואה מהגג קן ציפור. מיד, תוך כדי דיבור, שלחה את אחד הנכדים: 'תלך מיד לשיבת בית מאיר, יש שם אברך, עוד אין לו ילדים. הוא היה פה לפני כמה שנים ואמרתי לו סגולה שילוח הקן' 'שלח תשלח את האם' ותגיד לו שעכשיו אני נוסעת ללויה של האמא, אבל עד שאבא ירד וניסע, יש עוד עשר דקות, שיבוא מיד לקיים מצוות שילוח הקן'. האברך בא, ובדיוק הציפור לא היתה. אומרת לו הרבנית: 'תחכה, עד שאבא ירד, יקח עוד זמן'. חיכה ואמר תהילים. ברגע האחרון, היונה הגיעה. האברך סילק את היונה ולקח את הבנים, וכעבור תשע חודשים נולד לו בן. אישה הולכת ללויה שלה, וזוכרת את אותו אברך. מסירות הנפש של האמא, עם מצוות שילוח הקן, זה פעל. כך היו מעשים כאלו יום יום.
13. מטבח משותף - אף מריבה ואף מחלוקת: סיפור נוסף מספרים ילדיה בהתפעלות: "אחרי נישואיה גרו בצפיפות עם משפחה נוספת, כאשר המטבח של שתי המשפחות היה מטבח אחד משותף, אבל מעולם לא היתה שום מריבה ושום טרפוניה ושום מחלוקת ביניהם. ובכלל הרבנית מעולם לא פגעה באיש. אמא ע"ה כל כולה היה לתת לשני. היא לא קיימת, כפשוטו, בלי שום גוזמה. 'ונפשי כעפר לכל תהיה'".
14. "כמה גן עדן יש לי - אני אוכלת לחם ועוד עם מרגרינה, ובעלי יושב ולומד": בשנות הצענו היו מקבלים מה'סטייפלר' מזון בצמצום, ומנהגה של הרבנית היה להכין ארוחה לבעלה הגר"ח ארוחה מכל המצרכים שקיבלה, והיא הסתפקה בלחם עם מרגרינה והיתה שמחה בכך וקראה לכך "גן עדן". "כמה גן עדן יש לי", היתה הרבנית אומרת, "אני אוכלת לחם, ועוד עם מרגרינה, ובעלי יושב ולומד".

המסע הרוחני הגדול

עם מורנו הרה"ג אייל עמרמי שליט"א

נסיעה לאומן ושבת בבעש"ט

ג-ז כסליו
רביעי עד ראשון בלילה

יום רביעי ב' כסליו:
הגעה לשרה התעופה בן גוריון **18:30**
המראה **19:40**
נחיתה **22:44**

יום חמישי ד' כסליו:
שחרית בברסלב בקבר המוהר"ת בעיירת ברסלב
שהיה במלון "אגורות"

יום שישי ה' כסליו:
יציאה למיכזו לקבר אור שבנפת הימים הכעל שם טוב הקדוש

יום ראשון ז' כסליו:
אחרי ארוחת בוקר נצא להישיבת
נחיתה בארץ ים שני לפנות בוקר בשעה 2.55

**הנסיעה עם הפייטן
אלחנן משמרתי הי"ו בליווי קלידן**

1550\$

058-769-5295

מספר המקומות מוגבל ל-100 בלבד! כל הקודם זוכה!
שימו לב! לבקשת נשים רבות הנסיעה מיועדת גם לנשים!

לקבוצת הנשים

שלח 'צרף' ל:
054-313-6033

לקבוצת הגברים

שלח 'צרף' ל:
052-443-0999

להצטרפות
לקבוצה של
הרב אייל
עמרמי:

בעל תשובה?

יש לנו מסגרת שמתאימה לך בול!

הישיבה לבעלי תשובה, בראשות הרב אייל עמרמי,
מזמינה אותך להכנס למסלול הנכון בשבילך!

מקום מגורים מפואר ונוח

שלוש ארוחות מפנקות ביום

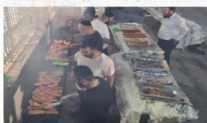
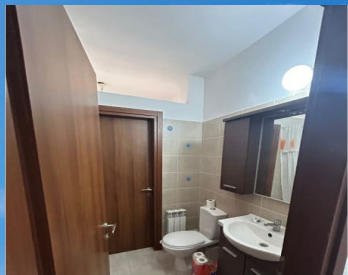
טיולים לקברי צדיקים

אפשרות שילוב לימודים עם עבודה

לימוד שמתאים לכל הרמות

מתאים לבחורים לפני או אחרי צבא

מתחילים
ב"ז' סיון
23.6

רח' הרב מן ההר 4, הר חומה ירושלים

לפרטים והרשמה:

הרב דוד 052-713-6991

מספר המקומות מוגבל

אנשים טובים באמצע הדרך

אנחנו רוצים להודות,

ליאור ואנו

על ההרתמות שלהם
בהפצת העלון השבועי.

חוצים לעכור אהיות מצבי הרבים...?

**הצטרפו למערך ההפצה
של העלון שלנו!**

לכרטיס נוסכים

ירון - 052.9695044

